

Dosarul nr. 2ra-836/20

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) Z. Talpalaru
Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) I. Muruianu, V. Mihaila. N. Budăi

Î N C H E I E R E

17 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Stoiciu Valentina,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Garpaniuc Vitalie
și Garpaniuc Liudmila împotriva Valentinei Stoiciu cu privire la încasarea
prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-au respins apelurile declarate de Stoiciu Valentina și Garpaniuc Vitalie,
Garpaniuc Liudmila și s-a menținut hotărârea din 10 iunie 2019 a Judecătoriei
Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 21 noiembrie 2018, Garpaniuc Vitalie și Garpaniuc Liudmila au depus
cerere de chemare în judecată împotriva Valentinei Stoiciu cu privire la încasarea
prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii, reclamanții au menționat că la data de 14 august 2016,
împreună cu soțul său, mama, bunica și fiica, au sfințit casa ce aparține cu drept de
proprietate Mariei Trifan (rudă a soțului) și în care locuiesc în temeiul procurii
eliberate de ultima.

De asemenea, reclamanții au specificat că în timp ce avea loc sfințirea casei,
Stoiciu Valentina înjura în curtea casei, la fața locului fiind solicitați colaboratorii
poliției, iar pârâta i-a amenințat cu moartea.

Astfel Garpaniuc Vitalie și Garpaniuc Liudmila au invocat că acțiunile comise
de pârâtă, i-au cauzat prejudiciu moral considerabil, generat de clipele de groază
prin care au trecut împreună cu familia.

La 24 august 2016, pe numele Valentinei Stoiciu a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, prin care s-a stabilit că ultima la data de 14 august 2016, l-a înjurat în public pe Garpaniuc Vitalie.

Prin hotărârea din 24 noiembrie 2016 a Judecătorei Centru, municipiul Chișinău, s-a respins contestația depusă de Stoiciu Valentina împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție din 24 august 2016.

Ulterior, prin decizia din 23 februarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins recursul declarat de Stoiciu Valentina și s-a menținut hotărârea din 24 noiembrie 2016 a Judecătorei Centru, municipiul Chișinău.

Reclamantii Garpaniuc Vitalie și Garpaniuc Liudmila au solicitat încasarea de la Stoiciu Valentina a sumei de 150 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată. De asemenea, au solicitat obligarea pârâtei de a nu comunica cu Garpaniuc Vitalie, Garpaniuc Liudmila, copilul minor, precum și cu alte persoane ce vizitează domiciliul.

Prin hotărârea din 10 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Garpaniuc Vitalie și Garpaniuc Liudmila.

S-a încasat de la Stoiciu Valentina în beneficiul lui Garpaniuc Vitalie suma de 8 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, suma de 3 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică și suma de 100 lei cu titlu de taxă de stat.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că din probele anexate la materialele cauzei, rezultă că anume pârâta Stoiciu Valentina la data de 14 august 2016, aflându-se în mun. Chișinău, str. Crinilor 18, a avut un comportament agresiv față de reclamant și membrii familiei sale.

Astfel prima instanță a concluzionat că prin acțiunile sale ilegale, pârâta a cauzat lui Garpaniuc Vitalie prejudiciu moral, iar suma de 8 000 lei constituie o compensație echitabilă suferințelor morale ale acestuia.

Cu referire la pretenția înaintată de reclamanta Garpaniuc Liudmila, instanța de fond a menționat că ultima nu a administrat nici un înscris probator care să confirme că pârâta ar fi acționat în mod ilicit în raport cu reclamanta.

Prin decizia din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins apelurile declarate de Stoiciu Valentina și Garpaniuc Vitalie, Garpaniuc Liudmila și s-a menținut hotărârea din 10 iunie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La 24 februarie 2020, Stoiciu Valentina a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Recurenta Stoiciu Valentina, în motivarea recursului a menționat că la examinarea cauzei, au fost aplicate eronat normele de drept material.

Astfel în opinia recurentei, instanțele de judecată au făcut referire la normele de drept material, însă fără a argumenta și determina însuși esența și forma prejudiciului cauzat, precum și quantumul prejudiciului moral încasat.

Or, finalitatea constatării și determinării prejudiciului moral rezidă în acordarea unei satisfacții echitabile menite să atenueze suferințele victimei.

Mai mult ca atât, Garpaniuc Vitalie nu a prezentat probe prin care ar confirma cauzarea prejudiciului moral pretins, aceste declarații rămânând fără suport probatoriu.

La 18 mai 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de către Garpaniuc Vitalie la data de 20 mai 2020 (f.d. 152).

La 24 mai 2020, Garpaniuc Vitalie și Garpaniuc Liudmila, reprezentați de avocatul Sîrbu Ion, au depus referință la recursul declarat de Stoiciu Valentina, prin care au solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 21 noiembrie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 24 februarie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform

secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Stoiciu Valentina, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Stoiciu Valentina.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu